

Такого здоров'я, як Ківер, нелегко було зрушити з місця. Все одно, що намагатися скинути водяний матрац із гігантського дво-спального ліжка. Через те поховали його неподалік будинку. У будь-якому разі це мало сенс. До збору врожаю залишався ще місяць, тому поля поки що не чіпатимуть, залишається лише повітря. А для такого хлоп'яги, як Ківер, вони точно використають повітря. Його, безсумнівно, шукатимуть літаками, гелікоптерами, а може, навіть і безпілотниками.

Вони почали опівночі, бо саме ця пора була найбезпечнішою. Вони стояли посеред десяти тисяч акрів порожнечі, і єдиною руко-творною спорудою в полі їхнього зору була залізнична колія в східно-му напрямку, проте вечірній поїзд пішов п'ять годин тому, а до ранкового залишалось іще сім годин. Отже, жодних допитливих очей. У їхньому канавокопачі було чотири фари над кабіною водія, так само, як у більшості іграшкових вантажівок, і разом ці чотири яскраві струмені утворювали широкий потік галогенного світла. А отже, видимість не була наразі проблемою. Вони розпочали копати у свинарнику, який уже сам по собі стане неабиякою пере-шкодою для пошуків. Кожна свиня важила понад двісті фунтів¹, і, звісно, кожна свиня стояла на чотирьох ногах. Тут завжди було брудно. Знадвору не було жодних шансів щось побачити, навіть за допомогою теплової камери. Зображення одразу б стало розплив-частим від дихання тварин і від купи їхніх паруючих випорожнень.

Досить надійно.

Свині — землерийні тварини, тому вони копали глибоко. Це теж не було проблемою. У їхнього канавокопача була довга штанга,

¹ В англomовних країнах 1 фунт — одиниця виміру маси, яка дорівнює 0,45359237 кілограма. (Тут і далі прим. пер.)

і тому копав він ритмічно, плавними, проте чіткими рухами, викопуючи по сім футів землі за один раз; його гідравлічні поршні миготіли під струменями світла, а двигун то пихкотів, то гуркотів, то затихав; кузов підіймався та опускався щоразу, коли нова порція землі відкидалася набік. Коли яма стала достатньо глибокою, вони відігнали машину назад та розвернули її іншим боком, щоб за допомогою переднього ковша скинути в неї Ківера, роздираючи його шкіру, перекочуючи та купаючи тіло в болоті, аж поки воно не перекотилося через край ями та не вдарилося об її дно із глухим гуком у світлі фар канавокопача.

Але дещо пішло не так, і сталося це саме тієї миті.

Вечірній потяг прибув на п'ять годин пізніше за графік. Уже наступного ранку по радіо повідомили, що через один несправний локомотив за сотню миль¹ на південь від цієї станції утворився затор. Проте тієї миті вони цього не знали. Усе, що почули тоді, — це протяжний сигнал свистка десь удалині, а тому їм залишалось лише стояти та споглядати, як стукотять дедалі ближче та ближче довжелезні освітлені вагони, один за одним, наче якесь сновидіння, якому немає кінця. Але врешті-решт потяг зник з очей, залишивши по собі лише скрегіт колій, а коли й вогник останнього вагона поглинула опівнічна темрява, вони повернулися до роботи.

Через двадцять миль у північному напрямку потяг почав стишувати хід, він зашипів, поволі зупиняючись, двері вагона розчинилися, і на платформу зійшов Джек Ричер, одразу опинившись перед елеватором для зерна заввишки з багатопверховий будинок. По лівий бік від нього знаходилися ще чотири елеватори, кожен з них більший за попередній, а праворуч стояв неймовірно великий металевий сарай, приблизно такий самий, як ангар для літаків. На стовпах на однаковій відстані один від одного височіли протитуманні ліхтарі, які пронизували темряву променями світла. Згусток туману в нічному повітрі стояв перед очима, наче важлива дата в календарі. Літо добігало кінця та поступалося місцем осені.

Ричер стояв на місці, а позаду нього потяг уже набирив швидкості, рухаючись зі скреготом, пихтінням, повертаючись до свого

¹ Милья — британська та американська міра довжини. 1 милья дорівнює 1760 ярдів, або 5280 футів, або 1609,344 метра.

звичного заколисуючого ритму: тук-тук, тук-тук... А тоді потяг став рухатися ще швидше, розвіваючи потоком повітря одяг Ричера. Він був єдиним, хто вийшов із потяга на цій станції. Не дивно. Це місце аж ніяк не можна було назвати популярним серед туристів. Було в ньому багато провінційного. Єдині зручності для відвідувачів помістилися між елеваторами та велетенським сараєм, і складалися вони лише з маленького будиночка, у якому знаходилися і місця для очікування, і квиткові каси. Цей будиночок було споруджено в традиційному залізничному стилі, і нагадував він швидше якусь дитячу іграшку, незграбно поміщену між двома блискучими бочками із нафтою.

Але на вивісці на всю довжину було написано те, заради чого Ричер і прибув сюди: «*Материн Спочинок*». Він уже бачив цю назву на карті, і ще тоді йому здалося, що це просто чудова назва для залізничної станції. Ричер припустив, що колись давно на цьому ж місці пролягав шлях каравану фургонів і щось мусило тут відбутися. Можливо, у молодій вагітній жінки саме тут розпочалися пологи. Уся ця штовханина подорожі просто не могла піти їй на користь. Можливо, фургони зупинилися тут на тиждень. Чи навіть на місяць. Може, хтось згадав про це місце багато років по тому. Мабуть, її нащадок. Сімейна легенда. Може, тут десь навіть є невеличкий, однокімнатний музей на спогад про цю подію?

А можливо, тут сталося дещо значно гірше. Наприклад, тут могли поховати якусь жінку. Занадто стареньку, щоб вона могла дістатися до місця призначення. У такому випадку тут слід шукати могильний пам'ятник на згадку про неї.

У будь-якому разі Ричер не сумнівався, що зможе дізнатися правду. Йому було нікуди йти, зате він мав цілу вічність часу, тому міг собі дозволити трохи поблукати околицями. Саме тому він і зійшов з потяга тут. Першим враженням стало розчарування. Від цієї місцини він очікував значно більшого. Його уява вже намалювала декілька напівзруйнованих будинків та покинутий загін на одного коня. А ще невеликий музей, що помістився б в одній кімнаті. Можливо, він навіть не працював би цілий день. І утримувався лише опікою волонтерів. Можливо, ним керував би самотній чолов'яга з котрогось із тутешніх будинків. А ще він уявляв собі надгробок, можливо, мармуровий, за масивною кованою огорожею.

Та головне — він геть не сподівався побачити тут розвинену сільськогосподарську інфраструктуру. А варто було сподіватися, мабуть. Зерно, звісно, — ось звідки тут і залізниця. Його ж потрібно якось транспортувати. Мільярди бушелів¹ та мільйони тонн щороку. Він зробив крок убік та подивився в простір між будівлями. Навкруги було темно, проте він усе одно зміг розрізнити обриси напівкруглих халуп. Найімовірніше, саме тут мешкають працівники станції. Він побачив світло, і понад усе йому захотілося, щоб там був мотель, або хоча б їдальня, або і те і інше.

Він пішов до виходу, ухиляючись за звичкою від променів світла, проте невдовзі зрозумів, що останній ліхтар неможливо обійти, бо той знаходився просто над вхідними воротами. Тому Ричер вирішив повністю змінити намічений курс і пройшов крізь передостанній промінь світла.

Саме цієї миті з темряви вийшла жінка. Лише за два кроки подолавши відстань між ними, вона енергійною ходою наблизилась до нього з виразом неймовірної радості, що побачила його. У кожному її жесті відчувалось полегшення. А тоді воно зникло. Вона враз засмутилася. Жінка завмерла на місці і сказала лише єдине слово:

— Ох...

Вона була азіаткою. Проте її не можна було назвати маленькою. Сто сімдесят п'ять сантиметрів заввишки, а може, і всі сто сімдесят сім. І статура в неї була відповідна. Не кістлява. Не схожа на худеньке дівчисько. Їй було десь під сорок, припустив Ричер. Довге волосся, одягнена в джинси та футболку під коротким бавовняним пальто. На ногах у неї були черевики на шнурівці.

Він сказав:

— Доброго вечора, мадам.

Вона подивилась кудись повз нього. Він сказав:

— Я тут єдиний пасажир.

Тоді вона подивилась йому у вічі. Він продовжив:

— Ніхто більше не вийшов із потяга на цій станції. Думаю, ваш друг уже не приїде.

Вона запитала:

¹ Бушель — міра об'єму сипких тіл, яка дорівнює 8 галонам, або 36,6 літра.